

<http://www.wijkginderbroek.be>

September 2014

Sm, dat zal smaken ...
Linzensalade

Turkse thee

p. 2

Zaterdag 13 september
Papieractie

Eerste Wereldoorlog

100 jaar

p. 7

Even terug naar toen

p. 11

De Ginderbroekjes
en -rokjes

p. 14

Linzensalade als hapje

Nadat we jullie al enkele typisch Vlaamse recepten konden bezorgen, waren wij erg blij dat de familie Özbek uit de Oude Molenstraat ons een gerecht uit de Turkse keuken wilde aanleren!

Wanneer Turkse families bij elkaar op bezoek gaan, zorgen zij steeds dat er lekkere hapjes op tafel komen bij een kopje thee.

Eén van die hapjes is de koude linzensalade.

Ingrediënten:

Groenten: Sla, paprika, gehakte prei, pikante pepers, ui.

Tomatenpuree en paprikapuree: deze kan je zelf bereiden, maar wordt ook in Turkse winkels verkocht.

Couscous (dezelfde hoeveelheid als de linzen)

Gehakte prei

Linzen, citroen, olijven en olie.

Kruiden: zout, dille, muntblaadjes, basilicum, peterselie

De hoeveelheid van de ingrediënten kan je zelf bepalen naargelang hoeveel je maken wil.

Paprika en citroen

Couscous 1

Linzen

Stap 1: Was de linzen tot het water helder is. Breng ze aan de kook. Laat de linzen koken tot ze gaar zijn. De linzen absorberen het water.

Stap 2: Doe de linzen bij de couscous. Laat het geheel even rusten tot de couscous dik is. Dit duurt ongeveer vijf minuten.

Stap 3: Stoof de ui tot hij glazig is. Doe er de tomaten- en paprikapuree bij.

Stap 4: Doe het mengsel van ui, tomaten- en paprikapuree bij de couscous en de linzen. Meng ook de prei en de kruiden erbij.

Meng alles goed onder elkaar. Eerst meng je met de lepel omdat het geheel nog erg warm is. Wanneer het mengsel voldoende afgekoeld is, meng je verder met de hand.

Je rolt van het mengsel kleine rolletjes die je nadien op de sla dresseert.

De schotel versier je verder met de olijven, peper, paprika en citroen. De linsalade is het lekkerst als hij koud gegeten wordt.

Om het hapje te eten neem je een blaadje sla waarmee je een rolletje neemt. Hierover kan je citroensap persen.

Deze foto's moet je echt in kleur zien! [Www.wijkginderbroek.be](http://www.wijkginderbroek.be)

Turkse thee

Deze thee wordt gemaakt met losse theeblaadjes.

Spoel de theeblaadjes af.

Kook water in een Turkse theepot. Deze bestaat uit twee delen: het onderste deel waar je het water in kookt en het bovenste waar je de thee in maakt. Je start dus met de onderste pot.

Zodra het water kookt, doe je de theeblaadjes in het bovenste potje en giet je het kokend water erbij. Dit wordt een sterk geconcentreerde thee die je achteraf aanlengt met kokend water uit de onderste pot.

Deze thee smaakte lekker bij de rijst waarop we getrakteerd werden. En we leerden dat rijst niet alleen lekker is met bruine suiker, maar ook heerlijk smaakt met kaneel!

Frans Nuyts uit de Oude Molenstraat nr. 7 is op 29 september 1914 geboren. Op die dag stonden de Duitsers gereed om Mol binnen te trekken. 's Morgens vluchtte zijn moeder nog snel vanuit de Oude Molenstraat naar familie in Achterbos en in de namiddag is Frans er geboren. Als een echt oorlogskind.

Na een val in huis waarbij hij in 2012 zijn dij brak, verblijft hij sinds twee jaar in Ten Hove.

In een volgende speciale uitgave van het wijkblaadje worden de honderd jaar van Frans aan elkaar gekoppeld.

2014 - 100 jaar Eerste Wereldoorlog

27 sept. 1914 - De families Jaspers en Goelen van de Veldstraat (nu Martelarenstraat) sloegen op de vlucht en 'picknicken' de eerste dagen in de bossen bij Sas 6.

Stans Jaspers (1906) uit de Veldstraat vertelde over die vlucht:

Mijn moeder had een korf gevuld met twee broden en een hesp en zo zouden we gaan vluchten. Mijn vader ging langs het Patronaat (nu College) om de jongens te halen en mijn moeder zou rechtdoor stappen. Aan het kapelletje bij de Galler zouden ze op mekaar wachten. Van daar vluchtten we de bossen in. Tegen de avond zochten we een schuur op om te overnachten. Ook de familie Goelen was bij ons.

's Anderendaags trokken we samen wat dieper het bos in. Van boompjes en 'sassies' (sargies, dekens) maakten we een schuilhut en daarin hebben we tien dagen geslapen.

's Nachts gingen de vaders de beesten voederen. Overdag kwamen ze terug naar de Bleken, want daar konden de Duitsers ons niet vinden, want het stond niet eens op de kaart, dachten we.

Rik Berghmans, °1900, uit de Hooistraat is naar Zelm gevlucht:

Mijn moeder en ik waren op een beemd tegen de Borgerhoutsendijk toemaat aan het maaien.

"Ginder, Duitse soldaten!" kwam ons vader toegeroepen. "Hebt ge ze niet gezien? Rap naar huis!" Hij had een achttal ruiters te paard met een pinhelm opgemerkt. Die Duitsers stapten bij het eerste huis af en schreven iets op de poort. Wat het was, weet ik niet.

We vluchtten naar Achterbos en sliepen in de Zelm op een zolder.

Stien Ruts, °1907, uit de Oude Molenstraat zag de eerste Duitsers:

Dat de Duitsers hier binnengevallen zijn, weet ik nog goed. Het waren Uhlanen, Duitse ruiters met een piek op hun helm. U kunt het geloven of niet, maar ze hadden precies een ijzeren pin dwars door hun kop, die dan ook nog door hun helm uitstak.

Uhlanen waren vooral stoere ruiters te paard. Zij trokken voor hun eigen leger uit. Ze richtten vernielingen aan en joegen de bevolking en de Belgische soldaten schrik aan. Het waren eigenlijk verkeners en hun plotselinge verschijnen en verdwijnen, hun snelle optreden en hun geheimzinnige tactiek veroorzaakten veel angst.

Marie Immers, °1909, uit Ginderbroek keek verbaasd op:

Mijn grootvader, Warke Bol was 'houillie-boer' (kolenhandelaar) en hield tegenover 't Bazarke café met als uithangbord 'In Parijs' (later restaurant Il Fogon, nu residentie Hooghuyze).

Ik zag vier Duitse ruiters met een pinhelm aankomen. Ze stopten voor onze deur en zagen het reclamebord. Die naam van de Franse hoofdstad was voor hen als een rode lap, want naar Parijs trokken ze en ze wilden die stad zo vlug mogelijk inpalmen. Mijn grootvader moest onmiddellijk het opschrift met kalk overschilderen.

Fons Peuteman, de vader van Lia uit de Oude Molenstraat, werd op een brits buiten in het zonnetje gezet.

Mijn vader (°1886) werd ernstig getroffen. Een obus sloeg de 'braam' van zijn helm weg en verwondde zijn hoofd. Veertien dagen hebben de verpleegsters hem moeten vastbinden op een brits.

Na de oorlog werd mijn vader gedecoreerd met de acht frontstrepen. (Hij wordt ook vermeld in het Guldenboek der Vuurkaart, op blz. 201.)

Hij maakte de Slag van Luik en Halen mee en verbleef vier jaar aan de IJzer. Koning Albert is bij mijn vader in de loopgraven geweest.

Hij vroeg wat uitleg over de strijd en gaf hem een schouderklop.

Een van zijn frontstrepen werd persoonlijk door de koning opgespeld.

Eens vertrok zijn regiment van 124 man naar de vuurlinie, slechts 7 keerden terug. Hij heeft meegemaakt dat hij zijn kameraden in de 'trachees' (loopgraven) ging aflossen en dat hij dacht dat een ervan in slaap gevallen was. Mijn vader stootte hem aan: "Kom, uw beurt is voorbij." De soldaat viel om, hij was doodgeschoten.

De Duitse soldaten zaten in het begin verscholen in 'citernes' en schoten op alles wat bewoog. Durfde men door eenzelfde mangat twee of drie keer achter elkaar te schieten, dan hadden ze u te pakken.

De dwaallichten

Uit 'Topografie van de gemeente Mol' door Janne Lefevere.

Wie vroeger vanuit Ezaart of Heidehuizen het centrum van Mol wilde bereiken, moest zich een weg banen langs de beken en beemden van Ginderbroek. In die drassige gebieden ontvlamden bij heldere nacht mysterieuze lichtjes. Uit zure beemden, 'kwachten' en turfputten ontstegen deze kleine lichtgeesten om kortstondig boven een nachtelijk landschap te zweven.

Volgens het oude volksgeloof was er meer aan de hand dan een natuurlijke reactie. De lichtjes boven de moerassen waren een bovennatuurlijk verschijnsel, een opflakkerende glimp uit een andere wereld. Mogelijk waren het verdoemde zielen die moesten ronddwalen en die de mensen in contact brachten met de onderwereld, een wereld die overdag gesloten bleef. Of de zieltjes van ongedoopte kinderen, die boven moerassen zweefden of boven de graven van het kerkhof en in de late avond op zoek waren naar iemand die hen wilde verlossen.

De ongelooflijkste verhalen werden verteld:

Fa Riekes, de varkenssteker van Ginderbroek, ging bij de boeren varkens slachten. Op een zekere avond keerde hij terug van Heidehuizen, maar geraakte de weg kwijt. In de verte zag hij een licht en stapte ernaartoe, maar het licht bleef altijd even ver. Het was een dwaallicht! Fa Riekes kwam in Ezaart in een kwacht terecht en landde pas 's morgens thuis. (Verteld door Louis Vos in 1957)

Jaren waren hier rond de wijk moerputten. We zagen er altijd lichtjes: dat waren de dwalende zielen van afgestorvenen uit Ginderbroek. We mochten er niet naar wenken, anders kwamen ze aan de klinken van de huisdeur en bleven er tot zonsopgang. (Frans Vos in 1957)

Even terug naar de tijd van toen ...

Wie 's avonds over de brug van de Borgerhoutsendijk rijdt, ziet er soms een man zitten, die een vislijntje vasthoudt. Het is Jan, een trouwe visser op de Molse Nete.

Vooraleer we hem aan het woord laten, gaan we even terug naar hoe het visbestand vroeger was. Hoeveel vis zat toen in de Molse Nete? We laten daarover getuigen van toen aantreden. Natuurlijk moeten we rekening houden met de grootspraak van alle visserslatijn. Maar toch. Het zijn wel sterke vissersverhalen.

Rik Berghmans (°1900) uit de Hooistraat:

Op de Nete werd er veel bliek, ook wel baars en snoek gevangen. Wij mochten soms met onze grotere broers met een 'vlouw' op de moerkuilen meevissen.

Onder de wortels van de bomen krioelde het in de Nete van vissen. We doken en zwommen er langs en als we bovenkwamen hadden we een vis in elke hand en zelfs een in onze mond.

Ik ging ook 'poren', dat was vissen op palingen. Dan nam ik een kuip mee en zette die op de oever van de Nete. Als ik een paling aan de lijn had, trok ik die met een snok uit het water en wierp de paling in de kuip.

Vic Geuens (°1911) uit de Hoogstraat:

De vader van Louiske van de Wieter (Beyens) trok naar de Nete, alleen gewapend met twee emmers. Met de emmer veegde hij in het water langs de kant van de Nete, vooral waar er gaten en kuiltjes waren, want daar zat allerlei gedierte, maar ook veel vis. Soms pakte hij met zijn handen de grootste vis beet en gooide hem in zijn emmer. Meer dan eens heeft een rat in zijn hand ge-

beten. Als de vader van Louiske van de brug van de Borgerhoutsendijk tot de brug van barbier Jan Verwimp (nu De Biststraat) trok, had hij een halve emmer vol vis.

Cent Caers (°1925) van het Hooghuis:

Aan een kant werd in de Oude Nete een dam van mutsaards hout gebouwd. Een vijftien meter verder werd hetzelfde gedaan. Het gedeelte tussen die twee dammen werd door een paar mannen op alle mogelijke manieren omgewoeld, door er bijvoorbeeld in te trappelen. Het water werd een vuile, donkere brij en alle vissen kwamen boven door gebrek aan zuurstof. De mannen hadden de vissen zo maar voor het pakken.

Nu keren we vlug terug naar onze Jan aan de brug van de Borgerhoutsendijk. Hij vist al een tiental jaren op de Molse Nete.

Jan had ook dit jaar weer een visverlof in het postkantoor gehaald en de vergunning kostte hem 12,50 euro voor twee lijnen op de Nete, het hele jaar door.

Dankzij de verbetering van de waterkwaliteit konden vanaf de jaren 2000 bedreigde of uitgestorven vissen weer gedijen in de Molse Nete. Het leefgebied van de vissen werd weer langzaam hersteld en we zagen dan ook geregeld hier of daar een visser aan de oevers van de Molse Nete zitten.

Ook onze Jan was erbij. Tot voor enkele jaren zat er meer vis op dan nu en ving hij brasem, baars en 'briet' (rooi veer), meestal visjes van een tiental centimeter. Als die kleiner waren dan 15 cm. werden ze stroomopwaarts weer in de Nete terug gezet.

Maar van die vissoorten blijft tegenwoordig nog alleen maar klein spul over. Waarom is moeilijk te achterhalen. Van overbevissing kunnen we moeilijk spreken, de stations van de waterzuivering leveren steeds meer proper water af. Daarom denkt men dat er weer vervuiling geloosd wordt.

Onze Jan met zijn lijntje en een kijker. Er zit weer vis op onze Nete achter Ginderbroek. Nog niet genoeg om er veel over te zeggen, maar wel om er iets over te schrijven.

Nu vist Jan op paling, maar dat is ook niet om naar huis te schrijven. In de maand juli heeft hij er slechts vier gevangen. Er was wel eentje bij van 84 cm. en een arm dik, de andere waren zo'n 30 cm. lang en een duim dik.

De paling zit graag onder een brug en daarom gooit onze Jan daar zijn lijntje uit.

Men heeft de indruk dat de volwassen palingen al richting zee aan het zwemmen zijn. Normaal is dat pas begin november. Volgens de vissers zou zulks een voorteken kunnen zijn van een vroege winter.

Lieve Ginderbroekskes en –rokskes.

Hopelijk zit de vakantie nog een beetje in jullie lijf en genieten jullie nog na van de voorbije maanden.

Dat het plezierig was, lieten een aantal kinderen ons weten: ze maakten een mooie vakantiefoto, toonden ons een fantastisch bouwwerk, stuurden een kaartje of schreven een tekstje.

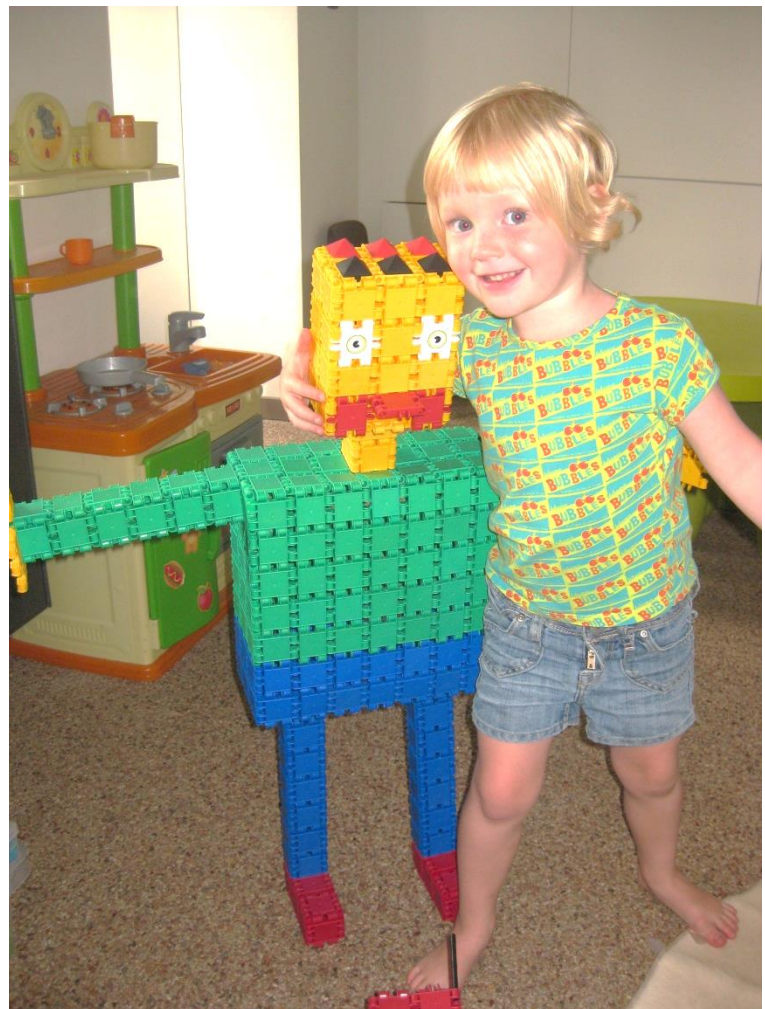
Deze editie van het wijkblaadje is dan ook helemaal door jullie gemaakt!

Hier zien jullie Jelle, 8 jaar, uit de Nieuwsstraat in zijn vakantiepark in de tuin. Hij werd door onze onschuldige hand aangewezen als de winnaar van de maand en krijgt een T-shirt kado. Jelle mag zelf kiezen hoe zijn t-shirt er uit zal zien.

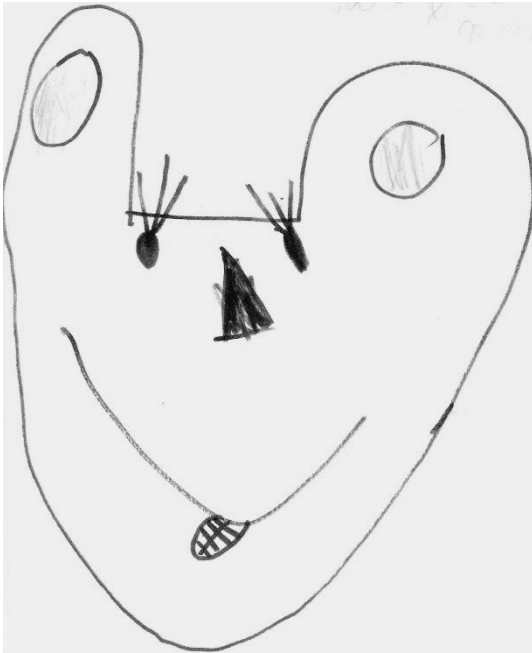

De winnaar van het vorig wijkblaadje was Belle Boets. Zij maakte zich speciaal voor ons extra mooi ;-) en toont ons haar gepersonaliseerde t-shirt!

Elisa, 4 jaar, poseert naast haar vakantie vriendje.

Rik, 10 jaar, stuurde een kaartje: "Dag Wijkblaadje, ik ben op vakantie in Frankrijk. Het is hier lekker warm en we eten elke dag een ijsje.
Groetjes aan Ginderbroek."

Van Maithe, 7 jaar, kregen we deze mooie tekening.

Dat we ook heel jonge kunstenaars in onze wijk hebben, bewees Miel, 1 jaar.

Nog een toemaatje voor wie graag tekent of kleurt.

Tot slot hebben jullie de antwoorden op onze raadsels nog te goed:
Hoe meer ik droog, hoe natter ik word?
Een **HANDDOEK**
Ik ben van jou maar anderen gebruiken me vaker dan jijzelf. Je **NAAM**.

Bedankt voor al diegenen die ons rubriekje deze maand hebben helpen vullen. En aan al de anderen die er ook zin in hebben: ik wacht op jullie bijdragen: Tinne Vansand, Korenbloemenstraat 21
of tinne_vansand@telenet.be.